

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **G. G.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2017, č. j. MV-41351-4/SO-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 10. 2018, č. j. 30 A 227/2017 – 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaná **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 10. 10. 2018, č. j. 30 A 227/2017 – 52, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2017, č. j. MV-41351-4/SO-2015, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 27. 1. 2015 č. j. OAM-41463-31/DP-2011, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) jímž byla podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu.

[2] Krajský soud v napadeném rozsudku předně konstatoval, že z podkladů rozhodnutí shromážděných v řízení je zcela podložen závěr, že žalobce v době povoleného dlouhodobého pobytu od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 jeho účel - podnikání formou účasti v právnické osobě - neplnil. K námitce chybné aplikace § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců krajský soud konstatoval, že v daném případě bylo nutné zejména posoudit to, zda žalobce plnil, či neplnil účel předchozího povoleného pobytu. Žalobce po rozhodnou dobu předchozího povoleného pobytu neplnil účel pobytu, tedy podnikání nevykazovalo znaky definované v § 2 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb. účinném v rozhodné době, bez faktické konzumace, což není cílem zákona o pobytu cizinců. Byla tedy zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Krajský soud odkázal na judikaturu, ze které vyplývá, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) [v současném znění písm. j)] zákona o pobytu cizinců. Aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.

[3] Žalobce dále namítal, že právní konstrukce žalované, která využila ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona byla nezákonná. Dle názoru soudu se správní orgán skutečně dopustil procesního pochybení, když danou situaci žalobce podřadil pod § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, namísto lépe přiléhajícího § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Zásadní rozdíl mezi těmito ustanoveními spočívá ve vztahu k posuzované době, kdy v případě podle odst. 2 lze vztáhnout tento vztah k době minulé, zatímco v případě odst. 1 jde o vztah k době aktuálně posuzované. K danému pochybení došlo z důvodu, že žalovaná posuzovala rovněž dobu přesahující povolený pobyt žalobce, tedy období nastalé po dni 1. 7. 2011, kdy žalobce opět začal vyvíjet podnikatelskou činnost. Pochybení správního orgánu bylo nejpravděpodobněji zapříčiněno délkou řízení, kdy musel správní orgán znovu prověřovat žalobcův stav věci po vrácení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytů cizinců, jakožto odvolacího orgánu. Ačkoliv se správní orgán pochybení dopustil, nemá takové pochybení na napadené rozhodnutí tak značný vliv, který by mohl zvrátit nebo jinak ovlivnit výsledek celého správního řízení. Postup správního orgánu, který vedl k posuzování doby pobytu i po rozhodné době (1. 7. 2011), poskytnul žalobci výhodnější postavení, jelikož správní orgán je v takovém případě [dle § 37 odst. 2 písm. b)] vázán povinností posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Přes dané pochybení bylo zcela jistě bez pochyb prokázáno, že žalobce skutečně v inkriminované době (od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011) neplnil účel pobytu, přičemž v důsledku toho by mu byla rovněž žádost o prodloužení povolení k pobytu zamítnuta dle § 37 odst. 1 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Soud tak nepovažuje za nutné rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušit. Proto shledal krajský soud žalobu nedůvodnou a zamítl ji.

pokračování

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) rozsudek napadá podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jelikož má za to, že rozhodnutí krajského soudu je založeno na nesprávném právním posouzení.

[5] Stěžovatel je přesvědčen, že krajský soud, žalovaná i správní orgán nesprávně určily, v jakém rozhodném období měl stěžovatel po převážnou část plnit účel svého pobytu. Stěžovatel na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaným za účelem podnikání – účast v právnické osobě, a to v období od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011. Dne 2. 6. 2011 podal stěžovatel žádost o prodloužení tohoto pobytového oprávnění, přičemž správní řízení o této žádosti bylo vedeno až do dne 22. 11. 2017, kdy nabylo právní moci napadené rozhodnutí. Ode dne 1. 7. 2011 do dne 22. 11. 2017 se na stěžovatele tedy vztahovala tzv. fikce pobytu, a to z titulu probíhajícího řízení o jeho žádosti o prodloužení pobytového oprávnění.

[6] Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (nejaktuálněji dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43) je zřejmé, že jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. posouzení její existence, se váže k období předchozího pobytu, tedy k pobytu předcházejícímu podání žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Toto dokládá i judikatura Městského soudu v Praze citovaná v napadaném rozhodnutí (ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 A 66/2010 – 50). Aby mohla být konstatována překážka pobytu, musí cizinec neplnit účel pobytu u předchozího pobytu, tedy u pobytu, který předcházel podání žádosti o prodloužení tohoto pobytu, a to po převážnou část doby. Stěžovatel je přesvědčen, že ve správním řízení mělo být zkoumáno a zhodnoceno, zda se věnoval podnikání po alespoň převážnou část doby v období od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011. Správními orgány byly místo toho zkoumány podnikatelské aktivity po celé období od roku 2009 až do pravomocného skončení řízení.

[7] Podle stěžovatele bylo zároveň nesprávně posouzeno, zda jako jednatel společnosti skutečně nevyvíjel žádnou podnikatelskou aktivitu. Stěžovatel u výslechu dne 20. 10. 2014 uvedl, že v rozhodném období chtěl mít zlatnictví, ale nevyšlo to. Stěžovatel tak evidentně nějakou aktivitu směřující k otevření zlatnictví vyvíjel, a skutečnost, že se tyto jeho plány nepovedlo realizovat nelze chápat jako natolik závažnou skutečnost, aby měla být překážkou jeho dalšího pobytu na území České republiky.

[8] Vzhledem k tomu, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců obsahuje dvě skutkové podstaty (pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území), je třeba dovodit jednak to, že tyto dvě skutkové podstaty nejsou svým obsahem totožné, ale zejména to, že jejich obsah, resp. intenzita těchto skutkových podstat v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Pokud se týká zahraničněpolitických zájmů České republiky, je třeba dovozovat, že tyto vychází ze zahraničněpolitické doktríny, stěžovateli není známá žádná aktuální a oficiální zahraničněpolitická doktrína, na kterou by správní orgán odkazoval, přičemž je nepřípustné, aby tuto definoval sám správní orgán. Tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí

podstatným způsobem přesahovat individuální hledisko cizince a musí být zařazeny do kontextu politických zájmů v rámci mezinárodních vztahů. Výše uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí, resp. zrušení víz (dlouhodobého pobytu) cizinců. Tyto obecné teze jsou pak významné pro definování jiné závažné překážky pobytu cizince na území, kterou tak logicky nemůže být jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Nad to je třeba uvést, že logickým výkladem termínu “zjištěna jiná závažná překážka” lze dovodit jediný akceptovatelný závěr, a to ten, že totiž taková překážka musí aktuálně existovat, a navíc se musí jednat o existující překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl stěžovatel dopustit, pak vyplývá, že tato překážka zcela evidentně již neexistuje, a to vzhledem k tomu, že stěžovatel na území již v době rozhodování správního orgánu prokazatelně podnikal. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[10] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 Azs 345/2018 - 33, přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[13] Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti. Stěžovatel pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, s platností od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011. Dne 2. 6. 2011 stěžovatel podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. V rámci výsledku ze dne 20. 10. 2014 uvedl, že přijel jako turista v roce 2003, poté koupil společnost FILIMON s. r. o. Chtěl mít obchod se zlatem, ale nepovedlo se to. Ve společnosti působí jako jediný jednatel a vykonává funkci společníka spolu s bratrem. Předmět činnosti společnosti je nákup a prodej. V období povoleného dlouhodobého pobytu od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 společnost nevykonala žádnou činnost a on jako jednatel nic nedělal. Finanční prostředky získával od otce. V období od 2. 6. 2011 do konce roku nevykonával žádnou činnost jako jednatel a společnost také nic nevykonala. Za celý rok 2012 zprostředkoval jeden obchod se šperky, ze kterého měl být podle jeho tvrzení zisk 40 000 Kč. K odměně za výkon funkce jednatele se vyjádřil tak, že tyto peníze mu nikdy nebyly vyplaceny, dokumenty prokazující finanční prostředky pobytu byly vytvořeny jen kvůli žádosti. V roce 2013 nic jako jednatel společnosti nevykonával a společnost také nevyvíjela žádnou činnost. V roce 2014 se zatím nic neuzavřelo, ale probíhají jednání s Turnovem s Českým granátem, doklady svědčící o probíhajících jednání nedoložil. Nyní žádá o živnostenský list, bude dělat hypotéky pro společnost OVB. Ještě neví, co bude dělat se společností,

pokračování

když nejde obchod se šperky. Žádné další skutečnosti, které by žalobce jakkoliv dále nově uvedl po 20. 10. 2014, kdy byl v daném řízení vyslechnut, již spis neobsahuje. Další skutečnosti ostatně neobsahuje ani odvolání, k jehož podání bylo vydáno napadené rozhodnutí žalovaného.

[14] Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, „[d]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“

[15] Podle § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona, „[m]inisterstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“

[16] Podle § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona, „[m]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.“ Podle § 37 odst. 2 poslední věta, při posuzování přiměřenosti ministerstvo přiblíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

[17] Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Pokud cizinec nenaplnuje na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 – 50, ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 – 35, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 46, ze dne 4. 1. 2018, č. j. 7 Azs 346/2017 – 29).

[18] Nejvyšší správní soud k § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) uvádí, že se jedná se o dva odlišné důvody neprodloužení dlouhodobého pobytu spočívající v tom, že: (i) „cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno“ [§ 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců] a (ii) „cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza“ [§ 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců]; navíc v případě důvodu ad (ii) zákon jeho aplikaci výslovně podmiňuje zásadou přiměřenosti, zejména z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016 – 29).

[19] Nejvyšší správní soud se k odlišnosti těchto ustanovení vyjádřil např. v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43, v němž konstatoval, že „nenaplnění účelu předchozího pobytu je závažnou překážkou dle ust. § 56 odst. 1 písm. j) věty druhé zákona o pobytu cizinců, a tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ust. § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona (aplikovaného na základě odkazu v ust. § 44a odst. 3 tohoto zákona). V rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, přitom Nejvyšší správní soud poukázal na to, že tento důvod je odlišný od důvodu dle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Toto ustanovení totiž nelze aplikovat, jestliže v době před vydáním rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu začal cizinec účel pobytu plnit. Jinými slovy neplnění účelu pobytu a nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou dva samostatné důvody pro neprodloužení platnosti povolení k pobytu, pro které je rozhodné jiné období, za které se jednání žadatele posuzuje.

Zatímco v prvním případě je rozhodující jednání i v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu, v druhém případě se zkoumá pouze plnění účelu pobytu v době platnosti povolení k tomuto pobytu.“ Správní orgány si musí být vědomy rozdílu mezi důvody neprodloužení podle § 37 odst. 1 písm. b) a § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a podle toho také musí posuzovat plnění účelu pobytu k aktuálnímu stavu anebo do minulosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 5 Azs 82/2016 – 29)

[20] Z výše uvedeného vyplývá, že *nenaplnění* účelu předchozího pobytu je důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b), přičemž plnění účelu pobytu se posuzuje do minulosti, *neplnění* účelu pobytu je důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle § 37 odst. 1 písm. b) a posuzuje se k aktuálnímu stavu v průběhu řízení o prodloužení platnosti povolení k pobytu.

[21] Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán ve výroku rozhodl o neprodloužení platnosti povolení k pobytu dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ačkoliv v odůvodnění vycházel z § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (s. 3 rozhodnutí) a posuzoval období od 2. 7. 2009 až do vydání jeho rozhodnutí (resp. po r. 2011 také za roky 2012 až 2014 - do 20. 10. 2014, kdy byl stěžovatel správním orgánem vyslechnut), tedy nejen pobyt předcházející podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. Poté dospěl k závěru, že „stěžovatel aktivně výkon činnosti jednatele minimálně v době posledního povoleného pobytu a dále v letech 2012 - 2014 nevykonával, společnost nevyvíjela žádnou činnost, a to znamená, že nebyl plněn účel pobytu“. Správní orgán toto shledal jako závažnou překážku pro pobyt cizince na území dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Na závěr posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Žalovaná se k tomu vyjádřila tak, že v daném případě byl aplikován § 37 odst. 2 písm. b) s ohledem na skutečnost, že stěžovatel své podnikání obnovil. Nejvyšší správní soud k tomu však uvádí, že předmětné „obnovení“ podnikání stěžovatele podle obsahu spisu spočívalo toliko v jednorázovém obchodu se šperky v r. 2012, a dále v údajných, leč nijak nedoložených obchodních jednáních v r. 2014, s „Turnovem s Českým granátem“.

[22] Stěžovatel poté v žalobě tvrdil, že využití § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo nezákonné, a poukazoval na to, že pro konstatování překážky pobytu musí cizinec neplnit účel u pobytu předcházejícího podání žádosti o prodloužení pobytu. Krajský soud se ztotožnil se stěžovatelem, že správní orgán se dopustil procesního pochybení, když aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, namísto lépe příslušajícího § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Krajský soud v souladu s judikaturou konstatoval, že rozdíl mezi těmito ustanoveními spočívá ve vztahu k posuzované době, kdy v případě podle odst. 2 lze spatřit tento vztah k době minulé zatím co v případě odst. 1 vztah k době aktuálně posuzované. Přes uvedené pochybení však bylo prokázáno, že žalobce v době od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 neplnil účel pobytu a žalobci bylo poskytnuto výhodnější postavení, jelikož žalovaná je v případě postupu dle § 37 odst. 2 písm. b) vázána povinností posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

pokračování

[23] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že vzhledem k tomu, že posouzení existence jiné závažné překážky se váže k období předchozího pobytu, měl správní orgán posuzovat pouze období od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011, tedy období předchozího povoleného pobytu. Z výše uvedeného shrnutí vyplývá, že žalovaná i krajský soud se shodují v tom, že byl aplikován § 37 odst. 2 písm. b), tedy že stěžovatel nenaplnil účel předchozího pobytu, ale podnikání „obnovil“. Pokud se stěžovatel nyní domáhá, aby byl posuzován pouze období jeho předchozího povoleného pobytu, jedná se o postup, který s ohledem na citovanou judikaturu plně odpovídá aplikaci § 37 odst. 2 písm. b). Správní orgán hodnotil i následující období (2012 – 2014), a to zřejmě z důvodu, že rozhodnutím žalované ze dne 5. 5. 2014 bylo zrušeno původní rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu neodstranění podstatných vad žádosti, tudíž věc byla vrácena k novému projednání téměř tři roky po podání žádosti o prodloužení platnosti povolení. Hodnocení následujícího období však nemohlo nic změnit na závěru plynoucím ze správního spisu, že v období od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011 stěžovatel účel pobytu neplnil. I v případě, že by žalovaná nehodnotila následující období, nadále by byl naplněn důvod pro aplikaci § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel skutečně nebyl postupem žalované zkrácen, neboť žalovaná v případě postupu dle § 37 odst. 2 písm. b) posuzovala i otázku přiměřenosti rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 46).

[24] Stěžovatel dále namítá nesprávné posouzení toho, zda jako jednatel společnosti skutečně nevyvíjel žádnou podnikatelskou aktivitu. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s krajským soudem, že vykonávání podnikatelské činnosti není naplněno pouhým úsilím o její provozování (srov. rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69), popř. jedním jednorázovým obchodem v hodnoceném několikaletém období. Stěžovatel v rámci výsledku uvedl: „Chtěl jsem mít obchod se zlatem, ale nepovedlo se mi to“. Následně potvrdil, že v rozhodném období 2. 7. 2009 – 1. 7. 2011 nic nedělal. Námitka nesprávného posouzení tak není důvodná.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti také poukazuje na to, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) (pozn. NSS: správně písm. j, nadto v rozhodném znění již nefiguruje slovo „zahraničněpolitickém“ zájmu) zákona o pobytu cizinců sice obsahuje dvě skutkové podstaty, ale jejich souvislost s veřejným zájem je srovnatelná. Jednání stěžovatele tak podle jeho názoru nelze hodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. Taková překážka musí navíc aktuálně existovat a být závažná. Nejvyšší správní soud na tomto místě odkazuje na konstantní judikaturu uvedenou v odst. 17, a dále např. na rozsudky ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 Azs 105/2014 – 46, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 177/2015 – 36, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Azs 66/2017 – 29, ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33, a ze dne 8. 3. 2018, č. j. 10 Azs 334/2017 – 38, ze dne 17. 10. 2018, č. j. 5 Azs 251/2017 – 34. Z citované judikatury lze jednoznačně dospět k závěru, že nenaplněním účelu předchozího dlouhodobého pobytu dochází k naplnění pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“. Ani tuto kasační námitku proto neshledal soud důvodnou.

[26] Pokud stěžovatel v kasační stížnosti na závěr namítá (a to protichůdně k úvodní stěžejní námitce, že mělo být hodnoceno jako rozhodné období toliko období od 2. 7. 2009 do 1. 7. 2011), že stěžovatel již v době rozhodování správního orgánu na území České republiky prokazatelně podnikal, potom ani s touto námitkou Nejvyšší správní soud

nemůže souhlasit. Jak vyplývá z obsahu spisu, a jak ostatně také bylo již výše poznamenáno, jedinými podnikatelskými aktivitami zjištěným v průběhu řízení (viz odkazovaný výslech stěžovatele ze dne 20. 10. 2014), byl jednorázový obchod se šperky v r. 2012, a údajná, leč nijak nedoložená (a také nijak neuzavřená) obchodní jednání v r. 2014, s „Turnovem s Českým granátem“. Takovéto jednorázové činnosti za „podnikání“ nelze pro sledovaný účel uznat. Aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období stěžovatelem alespoň převážně vykonávána, což není naplněno ani jednorázovým obchodem, a také ani tvrzeným případným úsilím o její provozování.

[27] Nejvyšší správní soud se přitom také plně ztotožňuje s krajským soudem, který akceptoval závěr správního orgánu I. stupně v tom, že žalobce může svůj nahodilý výkon funkce jednatel realizovat prostřednictvím krátkodobých víz.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[29] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu